

¹⁶Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem. ¹⁷A tanítványai közül némelyek ezt kérdezték egymástól: Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához? ¹⁸Ezt kérdezték: Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél. ¹⁹Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: Arról kérdezősködtök egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem? ²⁰Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul. ²¹Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyöttelemeire az öröm miatt, hogy ember született a világra. ²²Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeitök senki sem veheti el tőletek: ²³és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit.

Kedves Testvéreim!

A húsvét és pünkösd közötti időszak a várakozás ideje. Jézus keresztre feszítése, halála után a tanítványok csalódottak voltak. Elhagyta őket az, akiről azt gondolták, hogy ő lesz a szabadító. Meghalt, megölték és ezzel véget vetettek a reménységüknek. Az Emmausba igyekvő tanítványok húsvét napján ezeket a gondolatokat fogalmazzák meg. Csalódottak, szomorúak, nem tudják, hogy mi fog következni az életükben, most indulnak vissza a városukba, hazamennek. És útközben Jézus maga lép oda melléjük, ahogyan aztán belép a többi tanítványhoz is, amikor a zárt ajtók mögött egybegyűlve találja őket. És utánuk megy még Galileába is, amikor visszatérnek a halászhálához.

Nagyon szeretem azokat a leírásokat, amelyek Jézus feltámadása utáni történeteket mesélnek el. Nagyon emberi, nagyon esendő tanítványokat látunk itt. Olyanokat, akik akár mi is lehetnénk. Jézus ott volt velük három évig. Együtt jártak, ettek, ittak a mesterrel, mégis értetlenül állnak mindazok előtt a dolgok előtt, melyek történnek. És Jézus újra és újra megjelenik. Az ő feltámadása nem azt jelenti, hogy onnantól még 40 napig megint sülvé főve együtt lettek volna, hanem azt, hogy Jézus néha megjelenik, felbukkan, melléjük lép ezzel segítve az elszakadást. Azt az elszakadást, ami nem végleges ugyan, de mégiscsak az történik, hogy az, aki biztos pont volt, akire, ha ránéztek, akkor nem csupán egy erős embert láttak, hanem ahogy Péter ki is mondta: te vagy a krisztus, az élő Isten fia. Látták, tapasztalták a saját bőrükön az Isten jelenlétét. Gondoljunk bele, nem volt ilyen Ádám és Éva óta. Azóta, amióta az ember kimondta, hogy nem kell az Isten jelenléte az életben. Az első bűn óta, az ember az Istennélküliség állapotában volt, abban az állapotban, amelyben fáradtság, fájdalom, betegség és gyász. könnyek és sóhajtozás.

A tanítványok három évig bepillantást nyertek abba, hogy mi vár rájuk akkor, amikor Isten visszaveszi az uralmat az ég és föld felett.

Ebből az állapotból hirtelen józanította ki őket Jézus halála. És aztán jött még egy nem várt dolog, az ő feltámadása, ami mégiscsak bizonyítja: Jézus nem akárki, Jézus a Krisztus, az Isten fia, megváltó.

Sok-sok érzés jellemezte a tanítványok húsvét utáni életét. Mélységeket és magasságokat élhettek át. És Jézus meg-megjelent, erősítette és tanította őket.

Liturgiai rendünk szerint ebben az időszakban, a húsvét és pünkösd közötti időben ezekre az érzésekre figyelünk vasárnapról vasárnapra. Az első ilyen érzés az örvendezés.

Múlt szombaton azon ritka pillanatok egyike történt meg, hogy úgy jöttem haza, hogy nem volt otthon senki. Három kicsi gyermekem miatt nálunk mindig nyüzsgés van a lakásban. Furcsa volt csendre hazatérni. De leginkább az hiányzott, ahogyan általában gyermekeim fogadni szoktak. Kinyitom az ajtót, és még be sem teszem a lábam máris rajta csimpszakodik először az egyik, majd a másik végül jön a legnagyobb aki miután a lábamon már nincs hely ezért a karjaimba veti magát. A lábamon az ólomsúlyokkal, karomban a legnehezebbel megpróbállok keresztüljutni az előszobán. Nagy kacagások, vidámság, öröm. A gyerekeim örülnek annak, amikor hazaérek. Ha eljutok a feleségemig, akkor azt látom, hogy ő is mosollyal az arcán fogad, ő is örül. Pedig nem egy évet, nem is egy hetet voltam távol, csak néhány órát. De hiányoztam nekik, mint ahogy ők is hiányoztak. Mert jó velük lenni, mert szeretem őket, és akkor is szoktam rájuk gondolni, amikor nincsenek ott.

Elképzelttem, ahogy a tanítványok, mint gyerekek napról napra várják, hogy a feltámadott Úr belépjen hozzájuk, és amikor megjön, akkor örömmel rohannak hozzá.

De Jézus felkészíti őket arra is, amikor már nem lesz többé velük. Amikor el kell szakadni, amikor már hiába várják, nem toppan be hirtelen és váratlanul. Arra tanítja őket, hogy akkor is, akkor is ugyanezzel az örömmel várják, akkor is ugyanaz az öröm legyen meg az életükben.

¹⁶Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem.

Amikor ezt mondja, még nem volt szó a keresztről, Jézus halálára talán nem is gondoltak a tanítványok. De Jézus tudta, hogy miért jött el ebbe a világba, ő nyíltan beszélt az elejétől fogva arról, hogy meg kell halnia, de azt is elmondta, hogy miután legyőzte a halált feltámad. Most a tanítványokat biztatja. Nem láttok, majd ismét megláttok. Rejtelmes, sejtelmes beszéd, a tanítványok nem is értik, egymást kérdezzétek mit is jelenthetnek Jézus szavai. Látva értetlenségüket megmagyarázza: ²⁰*Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul.* Nem tudom, hogy a tanítványok ebből akkor ott mit érthettek meg, de azt hiszem a feltámadás után világossá vált számukra, hogy Jézus el fog menni ebből a világból, ami egyben azt is jelenti, hogy visszaáll a régi rend: az Istentől való elhagyatottság állapota, amikor Isten már megint nem lesz jelen ebben a világban: amikor ismét szomorúság, és fájdalom lesz, amikor „jajgatni fogtok”.

Tudjuk, mert ismerjük a tanítványok életútját, miután már nem volt velük a mester. Mind kivétel nélkül szenvedett az ő nevéért, mégis ahogyan Jézus megmondta Örömmel vállalták a szenvedést is, mert tudták, hogy mi vár rájuk.

Háromszor élhettem át közvetve azt, amit Jézus erről mond: ²¹*Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötrelme az öröm miatt, hogy ember született a világra.*

Anyák napja van, és ez különleges aktualitást ad mai alapigénk ezen részének. Egy édesanya azért, hogy gyermeke megszülethessen sok fájdalmat kell, hogy elhordozzon. Nyilván ott a szülés, aminél fájdalmasabb dolgot nem igazán láttam, és én nagyon hálás és büszke vagyok feleségemre, hogy végigcsinálta, háromszor. De a szülés előtt is, ott az a kilenc hónap, amiről szintén nem szabad elfelejtenünk, hiszen az édesanya szervezetének hihetetlen változásokat kell elviselnie, amelyben sokszor ott a fájdalom is. A hála nem biztos, hogy elégséges kifejezés azért, amit az édesanyánk véghezvitt ahhoz, hogy megszülethessünk. Jézus a mondanivalója alátámasztására egy nagyon érdekes jelenségre irányítja a figyelmet. A szülő asszony fájdalma tényleg hirtelen örömmé formálódik, fáradt örömmé, de olyan örömmé, amely felülírja az előző fájdalmakat, akkor, amikor karjában tarthatja gyermekét. Aki nem tapasztalta ez, vagy nem látta az higggye el, háromszor láttam az örömmé ezt a mindent felülíró jelenséget.

Jézus arra tanít ma minket, hogy a világ még mindig az Isten nélküli állapotában, a fájdalom állapotában van. Ezért van szenvedés, ezért van fájdalom. De egy nagyszerű örömhírral ajándékoz meg mindnyájunkat. A világban tapasztalt szenvedés és fájdalom örömmé fog átalakulni. Mikor? Azt mondja: még egy kis idő, és ő visszatér. Visszatér, és akkor minden megváltozik, most már nem ideig, hanem véglegesen, hiszen maga mellé vesz bennünket:

²²*Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeidet senki sem veheti el tőletek:*

Ennek az örömmé az előszelét érezhetjük Jézus szavaiban, és abban, ahogyan ő tanítványaihoz viszonyul. Nem elmegy feltámadása után, hanem még 40 napig velük, közöttük van. Felkészíti őket.

Mondhatnánk, hogy nekünk nincs ilyen szerencsénk.

Hadd mondjak el befejezésként egy történetet.

Évekkel ezelőtt nászútra mentünk Máltára. Szuper helyeken jártunk, én pedig nekiálltam jegyzeteket készíteni róla. Néhány hónapja a számítógépen megtaláltam ezeket a jegyzeteket: olvastam és el sem hittem, hogy én írtam, olyan csodálatos leírások voltak, annyira élmény dús, hogy az emlékeimben nem így élt, mondhatom, hogy a leírás majdnem jobb volt, mint a valóság. Biztos olvastunk már útikönyveket, amelyek során egy kicsit mi magunk is utazókká váltunk.

A tanítványok leírták lejegyezték mindazt ami velük történt amíg Jézus közöttük volt, Nekünk elég csak az ő leírásukat olvasni ahhoz, hogy átéljük mindazt, amit ők. Csodálatos ajándék van a kezünkben. Egy beszámoló arról az időszokról, amikor maga Isten jelent meg a földön.

Ha olvassuk ezeket, akkor mi is átélhetünk valamit abból az örömből, amit a tanítványok éreztek, amikor Jézus belépett hozzájuk. És akkor hozzájuk is belép, a mi életünkbe is belép, mert ő Szentlelke által jelen van, erről szól az előttünk álló pünkösöd, hogy ő nem hagyott bennünket magunkra a szenvedések idején, a jajgatás óráiban sem, hanem elküldte a pártfogót, aki megerősít. Adja Isten, hogy így legyen jelen a mi életünkben is mi urunk, Istenünk az ő Lelke által. Érezzük meg már most az ő szabadításának örömét. Járjon át bennünket ez az öröm. Ámen.